

Postanowienie z dnia 24 października 2003 r.

III DS 1/03

1. Termin przedawnienia przewinienia dyscyplinarnego określony w art. 70 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. Nr 19, poz. 145 ze zm. w brzmieniu obowiązującym do dnia 28 czerwca 2000 r.) biegnie od dnia, w którym rzecznik po raz pierwszy powziął wiadomość o popełnieniu przewinienia przez określoną osobę.

2. Czynnością rzecznika dyscyplinarnego, która przerywa bieg tego terminu przedawnienia jest doręczenie obwinionemu postanowienia o wszczęciu postępowania wyjaśniającego i przedstawieniu zarzutów (§ 24 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 kwietnia 1984 r. w sprawie zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do radców prawnych i aplikantów radcowskich, Dz.U. Nr 27, poz. 138 ze zm.).

3. Termin określony w § 26 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 kwietnia 1984 r. w sprawie zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do radców prawnych i aplikantów radcowskich jest terminem instrukcyjnym.

Przewodniczący SSN Roman Sądej, Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski, Andrzej Wasilewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 października 2003 r. sprawy Jerzego K. na skutek kasacji obwinionego od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 11 lipca 2002 r. [...]

1. o d d a l i ł kasację;

2. obciążył obwinionego kosztami postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e

Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie orzeczeniem z dnia 11 lipca 2002 r. [...] - wydanym w wyniku odwołania rzeczni-

ka dyscyplinarnego oraz pokrzywdzonych Zofii N.-K. i Wojciecha N. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w K. z dnia 19 czerwca 2001 r. [...], którym na podstawie art. 70 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. Nr 19, poz. 145 ze zm.) umorzono zostało z powodu przedawnienia postępowanie dyscyplinarne przeciwko radcy prawnemu Jerzemu K. obwinionemu o popełnienie przewinienia z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 12 lit. a Zasad Etyki Zawodu Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą Nr 6/95 V Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 9 listopada 1995 r. i obowiązujących do dnia 31 grudnia 1999 r. - zmienił powyższe orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w K. z dnia 11 lipca 2002 r. w ten sposób, że uznał radcę prawnego Jerzego K. za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 12 lit. a Zasad Etyki Zawodu Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą Nr 6/95 V Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 9 listopada 1995 r. i obowiązujących do dnia 31 grudnia 1999 r. i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 wymierzył obwinionemu karę dyscyplinarną upomnienia oraz na podstawie § 54 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 kwietnia 1984 r. w sprawie zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do radców prawnych i aplikantów radcowskich (Dz.U. Nr 27, poz. 138 ze zm.) obciążył go zryczałtowanymi kosztami postępowania za postępowanie w pierwszej i w drugiej instancji na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. w łącznej kwocie 450 zł.

W kasacji od powyższego orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 11 lipca 2002 r. [...] obwiniony - radca prawny Jerzy K. podniósł zarzut rażącego naruszenia art. 70 ust. 1 pkt 2 i art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych w związku z § 19 i § 27 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do radców prawnych i aplikantów radcowskich oraz wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i umorzenie postępowania. W uzasadnieniu kasacji obwiniony zwrócił uwagę przede wszystkim na to, iż zaskarżone orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego: „nie podważa ustaleń dokonanych przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, a w szczególności że po wszczęciu postępowania wyjaśniającego między poszczególnymi czynnościami rzecznika dyscyplinarnego upłynęło więcej niż dwa miesiące, lecz wskazując nawet na stosowne daty ustalone w orzeczeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (27.07.1999 r. - 29.09.1999 r.) stwierdza, że „zdaniem Sądu chybiony jest zarzut przedawnienia,

gdyż wszczęcie przez rzecznika postępowania wyjaśniającego skutkuje przerwaniem przedawnienia dyscyplinarnego”. Jest to jedyne stwierdzenie zawarte w zaskarżonym orzeczeniu na okoliczność przedawnienia”. Tymczasem, w opinii skarżącego, zaskarżone orzeczenie jest rażąco sprzeczne z dyspozycją art. 70 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych: „bowiem przyjmuje, że wszczęcie postępowania wyjaśniającego w przedmiotowej sprawie przez rzecznika dyscyplinarnego spowodowało to, iż przestał biec termin wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, podczas gdy wszczęcie postępowania wyjaśniającego skutkowało tylko tym, że 2-miesięczny termin do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego zaczął biec ponownie od dnia, w którym wszczęto postępowanie wyjaśniające, tj. od dnia 22.06.1999 r. Przerwania przedawnienia nie można bowiem utożsamiać, jak to czyni zaskarżone orzeczenie, z zawieszeniem biegu przedawnienia, zaś wszczęcie postępowania wyjaśniającego nie jest wszczęciem postępowania dyscyplinarnego, co wynika wprost z postanowień § 19 ust. 2, § 26 ust. 2 i § 27 powołanego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości”. Dodatkowo, w piśmie z dnia 2 października 2003 r., które do Sądu Najwyższego wpłynęło w dniu 8 października 2003 r., skarżący zarzucił, że: „w przedmiotowej sprawie ignorowano wielokrotnie obowiązujące prawo, o czym świadczy m.in. to, że zgodnie z § 26 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości termin przedawnienia nie może być przedłużany tylko przez podejmowanie przez rzecznika określonych czynności, w terminach krótszych niż 2 miesiące. Rzecznik obowiązany jest bowiem zakończyć postępowanie wyjaśniające w terminie 3 miesięcy od daty otrzymania zawiadomienia o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego, a przedłużenie postępowania wyjaśniającego ponad ten okres może być dokonane w szczególnie uzasadnionych wypadkach przez właściwą radę okręgową izby radców prawnych. Skoro więc w konkretnym przypadku termin 3-miesięczny upłynął dnia 1 września 1999 r., to dalsze postępowanie wyjaśniające prowadzone w tej sprawie przez rzecznika dyscyplinarnego bez zgody Okręgowej Izby Radców Prawnych w K., jako sprzeczne z powołanym przepisem prawa, było bezprawne. Bezprawność ta rozciąga się także na działalność Sądu Dyscyplinarnego, który w zaistniałej sytuacji winien odmówić wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, uznając, że wniosek o wszczęcie tego postępowania jest wadliwy w stopniu powodującym jego nieważność, bowiem sporządzony został w wyniku postępowania wyjaśniającego prowadzonego z naruszeniem wymogów wynikających z przepisów prawa mających istotne znaczenie dla praw osoby, której ten wniosek dotyczy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. Nr 19, poz. 145 ze zm. - w brzmieniu obowiązującym do dnia 28 czerwca 2000 r.) stanowił, że: „nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego: 1) jeżeli od chwili popełnienia przewinienia upłynęły trzy lata, a w wypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 - sześć miesięcy, 2) po upływie dwóch miesięcy od powzięcia wiadomości przez rzecznika dyscyplinarnego lub Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego o popełnieniu przewinienia”, z tym jednak, że zgodnie z dyspozycją art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych: „przedawnienie dyscyplinarne przerywa każda czynność rzecznika dyscyplinarnego lub Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego w sprawie”. Oznacza to, że „wszczęcie postępowania dyscyplinarnego” wobec radcy prawnego z racji popełnionego przez niego przewinienia dyscyplinarnego jest dopuszczalne jedynie w wypadku, gdy spełnione zostały łącznie (*sic!*) dwie ustawowo określone przesłanki prawne, a mianowicie:

Po pierwsze - jeżeli od chwili popełnienia zarzucanego radcy prawnemu przewinienia nie upłynęły jeszcze trzy lata, a w wypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 ustawy nie upłynęło jeszcze sześć miesięcy (art. 70 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych). Z tym jednak zastrzeżeniem, że bieg tego terminu przedawnienia „przerywa każda czynność rzecznika dyscyplinarnego” w sprawie (art. 70 ust. 3 ustawy o radcach prawnych).

Po drugie - jeżeli rzecznik dyscyplinarny podjął czynności w tej samej sprawie nie później aniżeli w ciągu dwóch miesięcy „od dnia powzięcia wiadomości o popełnieniu zarzucanego przewinienia” przez radcę prawnego (art. 70 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych). Zważywszy na sposób określenia przez ustawodawcę początkowej daty biegu tego terminu przedawnienia („od powzięcia wiadomości przez rzecznika dyscyplinarnego o popełnieniu konkretnego przewinienia”), należy przepis ten rozumieć tylko w ten sposób, że chodzi o dzień, w którym rzecznik dyscyplinarny „po raz pierwszy” powziął wiadomość o popełnieniu danego przewinienia przez określoną osobę.

Po trzecie - należy mieć przy tym na uwadze także i to, że zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 kwietnia 1984 r. w sprawie zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do radców prawnych i apli-

kantów radcowskich (Dz.U. Nr 27, poz. 138 ze zm.), które zostało wydane na podstawie upoważnienia sformułowanego w art. 74 ustawy o radcach prawnych („Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Radców Prawnych, w drodze rozporządzenia, określa szczegółowe zasady i tryb postępowania dyscyplinarnego”): a) „postępowanie dyscyplinarne w stosunku do radców prawnych poprzedza postępowanie wyjaśniające” (§ 19 ust. 1 tego rozporządzenia), b) „jeżeli zebrany materiał dowodowy uprawdopodobnia okoliczności przytoczone w zawiadomieniu o przewinieniu, rzecznik dyscyplinarny jest obowiązany wydać postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego i przedstawić radcy prawnemu zarzuty (§ 24 ust. 3 tego rozporządzenia), c) „w toku postępowania wyjaśniającego rzecznik dyscyplinarny przeprowadza wszelkie dowody konieczne do całkowitego wyjaśnienia sprawy” (§ 24 ust. 1 tego rozporządzenia), d) „w toku postępowania wyjaśniającego należy umożliwić radcy prawnemu, którego sprawa dotyczy, złożenie wyjaśnień, a po zakończeniu tego postępowania - zapoznać z treścią zebranych dowodów i umożliwić złożenie dodatkowych wyjaśnień” (§ 24 ust. 4 tego rozporządzenia), e) „postępowanie wyjaśniające powinno być ukończone w ciągu trzech miesięcy od dnia otrzymania zawiadomienia o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego. W szczególnie uzasadnionych wypadkach właściwa rada okręgowej izby radców prawnych może przedłużyć okres postępowania wyjaśniającego na dalszy czas oznaczony, nie dłużej jednak niż na trzy miesiące” (§ 26 ust. 1 tego rozporządzenia - przy czym: słowa końcowe „nie dłużej jednak niż o trzy miesiące” dodane zostały do pierwotnego tekstu tego rozporządzenia w wyniku jego zmiany na podstawie § 1 pkt 3 lit. a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 września 2001 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do radców prawnych i aplikantów radcowskich, Dz.U. Nr 114, poz. 1225, które - stosownie do postanowienia § 2 tego rozporządzenia - weszło w życie z dniem 25 października 2001 r.), f) wreszcie, jeżeli zebrany w wyniku postępowania wyjaśniającego materiał dowodowy daje podstawy do sporządzenia wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego: „rzecznik dyscyplinarny sporządza wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i niezwłocznie kieruje go z aktami sprawy do sądu dyscyplinarnego, zawiadamiając o tym strony” (§ 26 ust. 2 i ust. 3 tego rozporządzenia) i na tej podstawie „sąd dyscyplinarny wszczyna postępowanie” (§ 27 tego rozporządzenia).

Stąd, obowiązująca w tym zakresie regulacja prawna prowadzi w konsekwencji do następujących wniosków: a) postępowanie w sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej radców prawnych (tzw. postępowanie dyscyplinarne w znaczeniu szerokim, na co wskazuje także tytuł omawianego rozporządzenia: „w sprawie zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do radców prawnych i aplikantów radcowskich”) formalnie rzecz ujmując prowadzone jest dwuetapowo: etap pierwszy - to tzw. postępowanie wyjaśniające (§ 19 ust. 1 rozporządzenia), które wszczynane jest w wyniku wydania przez rzecznika dyscyplinarnego „postanowienia o wszczęciu postępowania wyjaśniającego i o przedstawieniu radcy prawnemu zarzutów” (§ 24 ust. 3 rozporządzenia); oraz etap drugi - to tzw. postępowanie dyscyplinarne (czyli „właściwe postępowanie dyscyplinarne” lub „postępowanie dyscyplinarne w sensie ścisłym”), które wszczynane jest na podstawie „wniosku rzecznika o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego” (§ 26 ust. 2 w związku z § 27 rozporządzenia), o ile w wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego rzecznik dyscyplinarny nie stwierdzi, że „zebrany materiał dowodowy nie daje podstaw do sporządzenia wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego” (§ 26 ust. 3 rozporządzenia), b) skoro zatem postępowanie w sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej radców prawnych prowadzone jest dwuetapowo, a rzecznik dyscyplinarny - z uwagi na gwarancje praw obwinionego w tym postępowaniu (*sic!*) - obowiązany jest wydać postanowienie o wszczęciu tego postępowania już na etapie postępowania wyjaśniającego (tzw. postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego i o przedstawieniu radcy prawnemu zarzutów - § 24 ust. 3 rozporządzenia), to oznacza to, iż pierwszą czynnością rzecznika dyscyplinarnego, która skutecznie przerywa bieg dwumiesięcznego terminu przedawnienia (liczonego od dnia powzięcia przez rzecznika wiadomości o popełnieniu przewinienia) do wszczęcia tego postępowania, jest właśnie doręczenie przez rzecznika dyscyplinarnego obwinionemu w sprawie „postanowienia o wszczęciu postępowania wyjaśniającego i o przedstawieniu zarzutów”.

Otóż, mając na uwadze przedstawiony wyżej stan prawny oraz zważywszy na dokonane w rozpoznawanej sprawie i niesporne okoliczności faktyczne, należy stwierdzić, że:

Po pierwsze, pismem z dnia 24 maja 1999 r., które wpłynęło do Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. w dniu 1 czerwca 1999 r., Zofia N.-K. i Wojciech N. wystąpili z wnioskiem o wyciągnięcie konsekwencji dyscyplinarnych w stosunku do radcy prawnego Jerzego K., ponieważ w ich przekonaniu dopuścił się on wobec nich

oczywistego naruszenia zasad etyki zawodowej radcy prawnego. Na tej podstawie, rzecznik dyscyplinarny postanowieniem z dnia 22 czerwca 1999 r. wszczął postępowanie wyjaśniające w niniejszej sprawie, o czym też powiadomił radcę prawnego Jerzego K., który w piśmie z dnia 9 lipca 1999 r. złożył już pierwsze wyjaśnienia w niniejszej sprawie. Oznacza to, że w rozpoznawanej sprawie formalne wszczęcie pierwszego etapu postępowania dyscyplinarnego, czyli wszczęcie postępowania wyjaśniającego nastąpiło przed upływem dwóch miesięcy od dnia powzięcia przez rzecznika dyscyplinarnego po raz pierwszy wiadomości o popełnionym przez obwinionego przewinieniu dyscyplinarnym, (w danym wypadku dwumiesięczny termin przedawnienia wszczęcia postępowania w sprawie mijał bowiem dopiero z dniem 1 sierpnia 1999 r.). W tej sytuacji oczywiście bezzasadny jest podniesiony w kasacji przez obwinionego zarzut, jakoby okoliczność, iż pomiędzy dniem 27 lipca 1999 r. (kiedy to rzecznik dyscyplinarny pisemnie wezwał pokrzywdzonego Wojciecha N. na dzień 18 sierpnia 1999 r., celem złożenia przezeń wyjaśnień i równocześnie celem umożliwienia mu zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym) a dniem 29 września 1999 r. (kiedy to rzecznik dyscyplinarny przyjął wyjaśnienia od pokrzywdzonej Zofii N.-K.) upłynęło więcej aniżeli dwa miesiące (ściśle: dwa miesiące i dwa dni), miała dowodzić tego, że skoro w tym okresie rzecznik nie podejmował żadnych innych czynności w sprawie, to tym samym w sprawie tej doszło do przedawnienia wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, o którym mowa jest w art. 70 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych, bowiem - jak wywodzi obwiniony: „wszczęcie postępowania wyjaśniającego skutkowało tylko tym, że 2-miesięczny termin do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego zaczął biec ponownie od dnia w którym wszczęto postępowanie wyjaśniające, tj. od dnia 22.06.1999 r.”. Opinia ta opiera się na zasadniczo błędnej (niezgodnej z zasadami logiki) interpretacji art. 70 ust. 3 w związku z art. 70 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych, która albo zakłada, że o tym samym zdarzeniu (tutaj: przewinieniu dyscyplinarnym określonej osoby) rzecznik dyscyplinarny mógł się dowiedzieć „po raz pierwszy” wielokrotnie, albo też zakłada, że w wypadku art. 70 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych w ogóle nie chodzi o powzięcie przez rzecznika dyscyplinarnego wiadomości o popełnieniu przez kogoś określonego przewinienia dyscyplinarnego „po raz pierwszy”, lecz o „každorazowe” („wielokrotne”?) powzięcie przez niego takiej informacji.

Po drugie, nie jest również zasadny drugi zarzut podniesiony w kasacji obwinionego, w którym - nawiązując do dyspozycji § 26 ust. 1 rozporządzenia („Postępo-

wanie wyjaśniające powinno być ukończone w ciągu trzech miesięcy od dnia otrzymania (...) zawiadomienia o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego. W szczególnie uzasadnionych wypadkach właściwa rada okręgowej izby radców prawnych może przedłużyć okres postępowania wyjaśniającego na dalszy czas oznaczony, nie dłużej jednak niż na trzy miesiące”) - stwierdza on, że „rzecznik obowiązany jest zakończyć postępowanie wyjaśniające w terminie 3 miesięcy od daty otrzymania zawiadomienia o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego, a przedłużenie postępowania wyjaśniającego ponad ten okres może być dokonane w szczególnie uzasadnionych wypadkach przez właściwą radę okręgową izby radców prawnych. Skoro więc w konkretnym przypadku termin 3-miesięczny upłynął dnia 1 września 1999 r., to dalsze postępowanie wyjaśniające prowadzone w tej sprawie przez rzecznika dyscyplinarnego bez zgody Okręgowej Izby Radców Prawnych w K., jako sprzeczne z powołanym przepisem prawa, było bezprawne. Bezprawność ta rozciąga się także na działalność Sądu Dyscyplinarnego, który w zaistniałej sytuacji winien odmówić wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, uznając, że wniosek o wszczęcie tego postępowania jest wadliwy w stopniu powodującym jego nieważność, bowiem sporządzony został w wyniku postępowania wyjaśniającego prowadzonego z naruszeniem wymogów wynikających z przepisów prawa mających istotne znaczenie dla praw osoby, której ten wniosek dotyczy”. W tym kontekście należy stwierdzić, iż rzeczywiście z akt rozpoznawanej sprawy wynika, że po pierwsze - prowadzone w niej postępowanie wyjaśniające zostało wszczęte w dniu 22 czerwca 1999 r., na podstawie wydanego w tej dacie postanowienia o wszczęciu postępowania wyjaśniającego (a nie w dniu 1 czerwca 1999 r., co mylnie sugeruje obwiniony w swym piśmie z dnia 2 października 2003 r., uzupełniającym uzasadnienie zarzutów kasacji), a zakończone zostało w dniu 19 listopada 1999 r., zaś wniosek dyscyplinarny o wszczęcie właściwego postępowania dyscyplinarnego został złożony przez rzecznika dyscyplinarnego do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w K. w dniu 17 grudnia 1999 r.; oraz po drugie - tym samym, postępowanie wyjaśniające w tej sprawie trwało ponad trzy miesiące (łącznie pięć miesięcy i 25 dni), przy czym w kwestii jego przedłużenia nie została podjęta wymagana uchwała przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych w K., a to w danym wypadku oznacza, że doszło do naruszenia dyspozycji § 26 ust. 1 rozporządzenia (w odniesieniu do określonej tym przepisem procedury, jaka wymagana jest w wypadku ewentualnego przedłużenia postępowania wyjaśniającego na czas oznaczony, nie dłuższy jednak aniżeli o trzy dalsze miesiące).

Tym niemniej, ocena skutków prawnych tego naruszenia prawa wskazuje, iż nie miało ono znamion tzw. rażącego naruszenia prawa (art. 62³ ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych - jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1059 ze zm.), jeśli zważyć, że po pierwsze - określony w § 26 ust. 1 rozporządzenia trzymiesięczny termin dla ukończenia postępowania wyjaśniającego nie jest terminem z zakresu prawa materialnego i nie ma on charakteru terminu gwarancyjnego dla obwinionego, ani też terminu zawitego, którego przekroczenie miałoby powodować bezwzględną bezskuteczność (niedopuszczalność lub nieważność) czynności podjętych przez rzecznika dyscyplinarnego; termin ten ma natomiast charakter terminu procesowego i zarazem instrukcyjnego oraz zmierza do przyspieszenia biegu postępowania wyjaśniającego, co sprzyjać powinno z kolei skutecznej realizacji celów samego postępowania dyscyplinarnego; dlatego właśnie przekroczenie tego terminu zostało co do zasady dopuszczone, aczkolwiek obwarowane jest równocześnie określonymi rygorami proceduralnymi; po drugie - w tej sytuacji, sporządzony przez rzecznika dyscyplinarnego wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego - wbrew pogładowi prawnemu wyrażonemu w kasacji - nie był dotknięty wadą nieważności i mógł stanowić podstawę do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przez sąd dyscyplinarny; po trzecie - w konsekwencji, w danym wypadku nie można mówić o rażącym naruszeniu prawa i to tym bardziej, że nie zostały naruszone terminy przedawnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, a obwiniony miał w pełni zapewniony udział w postępowaniu wyjaśniającym począwszy od dnia 22 czerwca 1999 r. (czyli daty wydania przez rzecznika dyscyplinarnego postanowienia o wszczęciu postępowania wyjaśniającego w rozpoznawanej sprawie) aż do dnia 19 listopada 1999 r. (czyli daty wydania przez rzecznika dyscyplinarnego postanowienia o zamknięciu postępowania wyjaśniającego w rozpoznawanej sprawie).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 537 § 1 k.p.k. w związku z art. 62² ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych orzekł jak w sentencji.

=====